

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Strategio Monacho. 72.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

celebris, qui tum aderat, locutus sit. Quod quidē Episcopatus munus, quod indignē cōsecutus est, eorū omnium quæ inter homines exoptatur, velut extrema meta sit, scio atque assentior. At iis, qui ad vitium propensi quæstuique addicti sunt, nihil factis est. Neque ex præfectis & antistitibus improbi ac facinorosi vlli essent, si iis, quæ præsto habent, contenti essent, ac rebus suis secundis moderari scirent. Verū plures ex istis, quā ex inferiori hominum gradu, improbos persæpe fieri puto. Nam quo aliis sublimiores & excelsiores sunt, fastique inturgescunt, ac supra vulgus sentire volunt, monerique contumeliam ducunt, eō etiam magis arrogantia, & plurium rerum cupiditas, & fiducia, qua, ne si in scelere quidem deprehensi fuerint, pœnam duros se esse confidunt, in eorum animos ingreditur. Resipiscat igitur, nec infulto cuidam aliquid, quod ad se purgandum faciat, asferre videatur. Neque enim crimina diluit: verū ridiculum insuper se præbet.

Strategio Monacho. 72.

Maximè quidem nec naturam nec substantiam substantiæ, sed qualitatem qualitati (quæ, ut philosophorum verbis utar, hanc naturam habet, ut accedere ac recedere possit. Nam substantiam qualitatis vehiculum esse statuunt: que nisi existat, qualitatem minimè existere posse asserūt) comparavit scriptura, his verbis utens, *Jerem. 13.* An mutabit Æthiops pellem suam, & pardus varietates suas? Et quonam pacto vos poteritis benefacere, cum mala didiceritis? verū ne quid de his rebus subtilius discutiamus, illud ipsum dictū, quod proferunt, eam vim habere, ut quod ab ipsis astruitur, euertat, planum facere aggrediar. Per id enim quod dixit, cum didiceritis mala, dogma illud, quod irrefutabile esse arbitrantur, subuertit. Quonam enim pacto si hoc à natura insitum haberent, ut mala nossent, diceret Propheta, cum didiceritis mala? Quod si didicerunt, dediscere quoque profectò poterunt. Atque ad eun-

Jerem. 13.

πῆς ἢ λειψυργία, ἥς παρὰ τὴν ἀξίαν ἀπέλαυσε, πάντων ἔστι τῆς ἐν ἀνθρώποις εὐκαταίων ὄρος, οἷδα καὶ σύμφημι τοῖς δὲ πρὸς κεκλιανμένοις, καὶ λημματος ἢ πταίμοις, ἔδεν ἔστιν αὐτάρκες. οὐδ' ἂν γίνοντο ἐν τῆς ἡγεμόνων πνὲς μοχθηροὶ καὶ κεκοῦργοι εἰ τοῖς ὑπαρχουσιν ἠρκοῦντο, καὶ συμμετρῆσαι τοῖς εὐημελείας ἠδύσαν. ἀλλ' οἱ μὲν πολλάκις γίνεσθαι καὶ πλείους ἀπὸ τῶν τῆς καταδεετέραν. ὅσα γὰρ καὶ ἐπ' ἡμετέροις παρὰ τὸς ἄλλους εἰσὶ, καὶ φλεγμῶνσι τῶν τύφω, καὶ ὑπὸ τοὺς πολλοὺς φρονεῖν ἀξιοῦσι, καὶ τὸ συμβεβηέντος ὑβριν ἠρκοῦνται τοσοῦτα ἢ αὐτάδεια, καὶ ἔπιθυμία πλείονων, ἢ τάρσος ἢ μὴδ' ἂν ἀλώσι δίκην ὑφέξεν αὐτοῖς εἰσέρχεται. γνωσισμα χείτω ποιηροῦ, ἢ μὴ δὲ κείτω ἀπιδάτω ἀπολογεῖσθαι. οὐ γὰρ ἀπολύεται τὰ ἐσκήματα, ἀλλὰ ἢ γέλωτα πρὸς φλισκάνει.

Στρατηγὰ μὴ ἀξιοῦσι. 66.

Μάλιστα μὲν οὐδὲ φύσιν, οὐδ' ἔσθια ἔσθια, ἀλλὰ ποιότητα ποιότητι, ἢ ἡσυχία καὶ τῆς φιλοσόφων λόγον πέφυκε καὶ συμβαίνει καὶ ἀποσυμβαίνει. ὅτι χῆμα γὰρ εἶναι τὴν ἔσθια τῆς ποιότητος οὐκ εἶναι, ἢς μὴ ὑπαρχούσης, ἀνυπαρκτον εἶναι τὴν ποιότητα φασί. παρῆσθαι ἢ γραφή, λέγεται, εἰ ἀλλάξεται αἰθίοψ τὸ δέρμα αὐτῆς, καὶ πᾶς ὁ δαλὶς τὰ ποιήματα αὐτῆς καὶ πᾶς ἡμεῖς διωήσομε εὐ ποιεῖν, μεμαθηκότες τὰ κακά; πλὴν ἵνα μὴδὲν περὶ τῶν ἀπειρολογησάντων, αὐτὴν τὴν φύσιν, ἢν προσφέρουσιν, ἀνατρέψωσιν ἔσθια τῆς παρ' αὐτῆς κατασκευασμένων, ὅτι εἰς πειράσομαι. τῆς γὰρ εἰπεῖν μεμαθηκότες τὰ κακά, τῆς δόγμα, ὃ δοκοῦσιν ἀναντήρητον εἶναι, ἀνατρέψωσι. πᾶς γὰρ εἰ ἐκ φύσεως εἶχον τὸ εἶδέναι τὰ κακά, ἔφασκε τὸ μεμαθηκότες τὰ κακά. εἰ δὲ μεμαθηκέναι, καὶ ἀπομαθεῖν διωήσονται. ἔτω καὶ τὰ

τὰ ἄλλα πρὶν τὰ δοκοῦντα τοῖς ἀ-
 παιδεύτοις συμπαράσκειν ἀναπραπί-
 σεται. εἰ γὰρ καὶ ψυχικός ἀνθρώπος οὐ
 δύναται δέξασθαι τὰ τῆς πνεύματος,
 ἀλλὰ δυνήσεται. καὶ εἰ δένδρον πονηρὸν
 εἴ δύναται ποιεῖν καρπὸν καλόν, ἀλλὰ
 δύνησεται. καὶ γὰρ ταῦτόν τὸ μὴ δύνασθαι
 τῷ μὴ δυνήσεσθαι, ἀλλὰ τὸ μὴ τὸν ἐνε-
 στῆσθαι μινύει χρόνον, καὶ ὃν ῥάθυμος,
 ῥάθυμος. τὸ δὲ τὸν μέλλοντα, καὶ ὃν ἐν-
 δέχεται τὸν παρῶν Παῦλον, ἀπεδάϊον
 γενήσεσθαι. καὶ ἑοῶ μὴ τῆτο τὰ παρῶν
 ματα καὶ ἐλάσθην ἀμειβομένην τὴν ἡ-
 μέραν. ἐχθρῶνται δὲ καὶ αἱ γραφαί.
 πῶς γὰρ ὁ μελωδὸς περὶ ἀνέστη πῶς
 δ' ὁ Παῦλος διώκτης ὢν ἀνεμαρτέσα-
 το, καὶ κήρυξ τοῦ διαχθέντος κατέστη
 πῶς δὲ Πέτρος ἀρησιάρχος ἀπετεί-
 χητο τὴν κηλίδαν; πῶς δὲ ἡ ἀρχι-
 λαῖος εἰς τὴν καλλιέλαιον ἀνεκλή-
 ρη; πῶς οἱ Νινευίται ἐσώθησαν; πῶς δ'
 ὁ ληστής εἰς τὸν παρῶν δέισιν ἐπέμφθη;
 μαθὼν τοίνυν ὅτι τῆς ἀνάσσει ὡς ἡ γ-
 ἀρῆς ῥοπή, ὁ βελόμνος καὶ πονῶν καὶ
 πάντα κινῶν, καὶ γὰρ ἀρκεῖ μὲν τὸ γέ-
 λαιν καὶ μαθῶναι καὶ καρποφορεῖ, καὶ
 σώζεται. πάντα τὰ παρῶν σαυτοῦ
 ποίει, τὰ ὡς τὴν τῆς παιδιότητος
 δόρθεσιν ἐλέποντα.

Παῦλος πρεσβυτέρω. ογ'

Τὴν ἀνάγνωσιν τῆς ἱερῶν γραφῶν,
 ἐφόδιον ἢ γὰρ τῆς σωτηρίας, τρέφουσαν
 ὡς ἀδείγματα. εὐδοκίμοις τὸ φιλό-
 χαλοι καὶ ἀνδρῶδες τῆς μετὰ σω-
 δῆς ἀκρωιδίαν.

Ἡρακλῆδῃ ἐπισκόπῳ. οδ'

Ὅτε Εὐζέλις βασιλεύοντος, πᾶσαν
 τὴν παρῶν ἀγων ἐπὶ τῆς ἱερῶν σα-
 λημ ὁ βάρβαρος, καὶ τρεῖς ἴσθαι
 θαυμαστὸν καὶ θεῖον, καὶ τῆς πάσσοτε γε-
 νομῶν ἐπισημότερον. τότε δὲ φουσι-
 γένει τῷ Εὐζελίᾳ, καὶ ὑπὸ τῆς χρεῖς

dem modum alia etiam omnia, quæ im-
 peritis hominibus astipulari videntur, ob-
 terentur. Quamquam enim animalis ho-
 mo non percipiat quæ sunt Spiritus: at
 percipere poterit. Eodemque modo quæ
 quam arbor mala fructum bonum ferre
 nequit: at ferre poterit. Neque enim idem
 sunt, non posse, & potestatem habiturum
 non esse: verum illud præsens tempus si-
 gnificat, in quo ignavus, est ignavus: hoc
 autem futurum, in quo fieri potest ut qui
 paulò antè improbus erat, probus effici-
 tur. Atque hoc cum res ipsæ clamant, mu-
 tationem singulis diebus subeunt: & Scri-
 pturæ ipse confirmant. Quonam enim
 modo David lapsus sese erexit? Quonam
 modo Paulus, cum persecutor esset, hanc
 culpam farciuit, atque eius, quem insecta-
 tus fuerat, præco institutus est? Quonam
 pacto, Petrus, posteaquam Christum ab-
 iuravit, huiusmodi labem absterfit? Quo-
 nam pacto oleaster in bonam oliam in-
 ferus est? Quonam pacto Niniuitæ salutē
 consecuti sunt? Quonam pacto latro, in
 paradiso missus est: cognita igitur præeun-
 tis diuini auxiliij facultate, quisquis vult, &
 laborat, atque omnia mouet (neque enim
 nuda voluntas sufficit) tum addiscit tum
 fructum edit, tū salutem assequitur. Quo-
 circa ea omnia, quæ tuarum partium sunt,
 quæque ad peccatum correctionem per-
 tinent, effice.

Paulo Presbytero. 73.

Sacrarum Scripturarum lectionem sa-
 lutis viaticum esse existima, ut quæ, eorū,
 qui eā studiose ac diligenter audiunt, pro-
 bitatis amorem ac virile robur præclaris
 & illustribus exemplis pascat.

Heraclidæ Episcopo. 74.

Cum regiam dignitatem obtinente Eze-
 chia Barbarus Persiam vniuersam ducēs,
 Hierosolymam aggressus fuisset, rexque
 admirandum ac diuinum, atque omnium,
 quæ vnquam contigerant, illustrissimum
 trophæum erexisset, tum verò ipsi ex hoc

1. Cor. 2.
 Mat. 7.
 2. Re. 12.
 Act. 9.
 Mat. 26.
 Rom. 11.
 Ion. 3.
 Luc. 23.